

דף קלט.

עין משפט א.

חור"מ סימן ה פעיף ב.

ב ד. הדיינים צריכים לשבת ^ב באימה וביראה ובעטיפה ובכובד ראש, ואסור להקל ראש בשעת הדין ולספר בדברי בטלה, ^ס ויראה הדיין כאילו חרב מונחת לו על צווארו וגהינם פתוחה מתחתיו.

ב ה. הדיין צריך לדעת ^ע מי הוא דן, ולפני מי דן, ומי עתיד ליפרע ממנו. ואם אינו דן אמת גורם לסילוק השכינה. ואם נוטל ממון מזה לזה הקב"ה נוטל ^פ ממנו נפשות.

ב ו. דיין הדין דין ^צ אמת לאמיתו אפי' שעה אחת משרה שכינה בישראל, וכאילו ^ק תיקן את העולם כולו ונעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית.

הגה: ז. לא יאמר הדיין מה לי ולצרה הזאת ת"ל ועמכם בדבר המשפט, ואין לדיין ^ר אלא מה שענינו רואות.

ג. באימה וביראה מסנהדרין ז' ע"א, ועטיפה משבת דף י' ע"א. וכתב השל"ה שהעטיפה אינה נוהגת בזמנינו, אך ראה לרבו שהיה מתעטף בכגד עליון שבו היה הולך לביהכ"ס, וכ"כ בפעמוני זהב.

ס. וכל זה מפני כבוד השכינה שנאמר אלהים ניצב בעדת אל. וכאילו חרב מונחת לו - הרי זה עונש בעולם הזה. וגהינם פתוחה - הרי זה עונש עולם הבא. ועיין סמ"ע ס"ק ח'.

ע. והיינו להקב"ה כך כתב בסמ"ע מסנהדרין דף ו' ע"א. ולפני מי הוא דן - מימרא דרב אחא בריה דרב איקא שם בדף ז' ע"א.

פ. כמ"ש "וקבע את קובעיהם נפש". מרב שמואל בר נחמני בסנהדרין ז' ע"א. צ. דין אמת לאמיתו. פי' שדן אמת לפי שעתו ופעמים שלא כדין תורה ע"מ לגדור מילתא כ"כ הסמ"ע ועיין בב"ח.

ק. היינו שותף במעשה בראשית כ"כ הגאון.

ר. טור מגמ' סנהדרין ו' ו-ז', ושבת דף י'.

עין משפט ב.

יו"ד סימן רמז סעיף א

א. מצות עשה ש ליתן צדקה כפי השגת ידו. וכמה פעמים צייתה בה התורה במצות עשה.

ב. המעלים עיניו ממנה עובר בלא תעשה "דלא תאמץ את לבבך" "ולא תקפוץ את ירך". וכל המעלים עיניו ממנה נקרא בליעל^ה וכאלו עובד ע"ז, ומאד יש לזהר בה כי אפשר שיבא לידי שפיכות דמים שימות העני המבקש, אם לא יתן לו מיד, וכמו המעשה דנחום^א איש גם זו.

ש. "נתן נתן לו", "פתוח תפתח" וכיוצא בזה. ויש להזהר לקיים מצוה זו בכל יום כפי השגת ידו שהוא מייחד השם הנכבד ורבינו הארי"ה היה נותן צדקה בשחרית ובמנחה אך לא בתפילת ערבית. ברכי יוסף.

ובספר ראשון לציון של מוהר"ר רבינו חיים בן עטר זצ"ל כתב דבמצוה זו יש בה כמה פרטים.

א. אפי' מבלי שתובעים אותו מצוה על האדם להפריש ממונו לצדקה ולחפש על העני לתת אותה לו והפרשה זו היא אחד מעשרה ולא רק בתבואה אלא כל ריוח מסחורה ושאר רווחים כולל מריבית בדרך היתר, וזה נלמד "מאת" כל תבואת זרעין" לרבות כל הרווחים, ובזה גם אם אין לו תובעים חייב להפריש ולחפש העני, ובזה אין לאו רק אם בא העני וביקש לקבל ומנע עצמו. ואם יודע שיש עני נצרך ומעלים עינו ממנו עובר בלאו.

ב. אחר שעושה ונתן המעשה אם יש עניים דחוקים ביותר צייתה התורה "פתח תפתח" "ונתן נתן" אפי' מאה פעמים וזה שיעור ממידת רחמים שצריך שתהיה באדם שנאמר "ונתן לך רחמים" שירחם על העני מממונו הגם שכבר הפריש מעשרו וזהו מה שפסק מר"ן בסעיף ג' כל המרחם על העניים הקב"ה מרחם עליו, ויש בזה ודאי מצות עשה ונראה שעובר גם על לאו הגם שכבר נתן מעשר מהכתוב "דלא ירע לבבך" הכתובה אחר "נתן נתן לו" דמשמע יותר מהשיעור אפי' ק' פעמים.

ג. אפי' עני המתפרנס מן הצדקה צריך לדחוק עצמו לטרוח ולקיים המצוה וכדומה לו פסק מר"ן בסי' רמ"ט סעיף ב'. ושם מיירי בעני שאין לו מה שיעשה דאם יש לו כבר פסק שיתן מעשר.

ויש עוד גדר אחר שצייתה עליו התורה שאם יש עני הולך למות אפי' אין לאדם אלא שיעור פרנסת שנים יחצה עם העני חציו לעני כדי להחיותו שלא ימות וחציו לעצמו וזהו שכתוב "וחי אחיך עמך" ובזה אין חיוב לאו רק מצות עשה. ויש עוד מדה אחרת ביש לו רק לאחד שנחלקו בה בן פטור ור"ע בת"כ בפ' בהר והלכה דחייך קודמין, ע"ש עוד מה שהאריך בזה.

ה. מברייתא ב"ב דף י' ע"א ובכתובות ס"ח ע"א, וגם כאילו שופך דמים ומגלה עריות. ברכי יוסף. ונראה לומר שזה כעובד ע"ז מכיון שסומך ומחשיב כספו ולא סומך על הקב"ה שהוא יתן לו די מחסורו ע"כ הוי כעובד ע"ז.

א. בתענית דף כ"א ע"א ובירושלמי פ' אלמנה ניזונית איתא שרבי יוסי נתן צדקה ופרנסה לגרושתו לקיים ומבשרך לא תתעלם. ש"ך ס"ק א'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

דף קלט:

אור"ח סימן תקכו פעיף א

עין משפט א.

א. מת ביו"ט ראשון אפי' בו ביום יתעסקו בו עממין בלבד^ב, והיינו בעשיית הארון וקבר ותכריכין^ג, אבל להלבישו^ד ולחמם לו מים לטהרו ולהוציאו ולשימו בקבר מותר גם ע"י ישראל^ה.

הגה: וטוב ליזהר לעשות לו טהרה על גבי קש או נסרים, אבל לא על גבי סדינים שלא יבא לידי סחיטה וכיבוס^ו.

אור"ח סימן תקכו פעיף ד

עין משפט ב.

ד. ביו"ט שני יתעסקו בו ישראל ואפי' ביום שני דר"ה^ז, ואפי' לחתוך

ב. מימרא דרבא בביצה ו', וכיון שיו"ט ראשון מן התורה לא ניתן לדחות בשביל כבוד המת, דאין מצות עשה של קבורה דוחה לא תעשה ועשה של יו"ט. מ"ב אות א'.

גם קראים לא יתעסקו בו ביו"ט ראשון משום ולפני עור לא תתן מכשול. וה"ה ע"י מומר אסור מטעם זה. כה"ח אות ב'.

וּפּאפּי זֶה יְמוֹת הַחַמָּה או מת קודם יו"ט ויש חשש שיסריח אסור ע"י ישראל. מ"ב אות ג'.

וע"י עממין מותר אפי' יכול להשהותו, דלא אסרו במת אמירה לגוי משום כבוד המת.

ג. שהם מלאכות גמורות האסורות מן התורה, וה"ה הכיסוי שמכסין המת בעפר צריך ע"י עכו"ם דמילוי גומא הרי זה כבונה. ט"ז ס"ק א'.

ואפי' יש קבר חפור ששייך לאחר מותר לחפור לו קבר ע"י עממין שאין זה כבודו לטלטלו אחר"כ ממקומו. כה"ח אות י"ב. מ"ב אות ו'.

ד. ובלבד שיטלטל אותו ע"י ככר או תינוק כמו בשבת דאין זה טילטול מחמה לצל שמותר. מ"ב אות י' מב"י.

ה. דכל אלו אינם אסורים אלא משום שבות ובמת רבנן לא גזרו ומותרים אפי' ביו"ט ראשון ע"י ישראל, ויש בו צורך מצוה ואומרים בו מתוך וכו' ומוטב שיעשו ע"י ישראל

ולא ע"י עכו"ם שאין בזה כבוד למת. מ"ב אות ט'. ומותר להוציאו גם דרך ר"ה, ע"פ מתוך שהותרה לצורך.

ואף שהרדב"ז הביא ראשונים שחלקו על מר"ן השו"ע ולא התירו דבר ע"י ישראל מ"מ נקטינן כדברי המיקל במילתא דרבנן. כה"ח אות ח"י.

ו. והרמ"א לא נקט כיבוס רק סחיטה, שזה ישנו גם בבגד נקי לא כן בכיבוס.

ז. מימרא דרבא בביצה דף ז'. ואף דלענין ביצה החמירו ביו"ט שני של ר"ה כמ"ש בסי' תקי"ג לענין מת לא החמירו.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

לו הדס מן המחובר ^ה ולעשות לו תכריכין ^ט וארון ולחפור לו קבר ^י ולחמם לו מים לטהרו ולגזו לו שערו ^כ. ואם אין בית קברות באותה העיר מוליכין אותו לעיר אחרת אפי' חוץ לתחום ^ל, ומשכירין לו ספינה להוליכו ממקום למקום ^מ דיו"ט שני לגבי מת עשו חכמים כיום חול ^נ, ואפי' אפשר בעממין יתעסקו בו ישראל.

הגה: אבל באשכנז אין נוהגין כן ^ס, אלא כל מה שאפשר לעשות ע"י עממין עושין.

ה. כיפה שבונים אותה על הקבר אין בונים אותה ביו"ט ^ע.

הגה: אבל מותר לכסותו בעפר כדרך שמכסים אותו ביום חול, ודלא כיש מחמירין בזה.

ה. ו. אם אין רוצים לקבורו ביום טוב אסור לעשות לו שום דבר אפי' ע"י

ה. בימיהם שהיו חותכים הדס ומניחים על מטתו לכבודו.

ט. ואם הם מטונפים מותר לכבסן. מ"ב אות י"ט מתוס'.

י. ואפי' שיש מקום להניחו שם עד אחרי יו"ט, דגנאי גדול למת לפנותו מקבר לקבר קודם שיתאכל הבשר. כה"ח אות ל"ד מהרא"ש במו"ק. ויש מקומות שאין מתירין לקבורו ביו"ט שני ע"י ישראל אלא באדם מפורסם, והמקילים יש להם על מה לסמוך וכל אחד ומנהגו. כה"ח אות ל"ח.

כ. בתה"ד סי' פ"ב כתב דגזיזת שער של מת אין בו מלאכה כלל. ולטהרו מותר אפי' ע"י סדין רק יזהר שלא יסחוט. כה"ח אות נ"ב. ומ"ב אות כ"ו.

ל. אבל אם יש בית קברות בעיר אין מוליכין אותו אפי' למקום נחלת אבותיו, ואפי' ציוה כך. כה"ח אות מ"ב.

ל. ולענין להוליך נפטר בחו"ל לארץ ישראל ע"פ הזהר בפ' אחרי מות דף ע"ב ע"ב אם עושה זאת רק אחרי מותו הוי בבחינת "ונחלתי שמתם לתועבה", וכ"כ בפ' תרומה דף קמ"א ע"ב.

ל. ויש מקילין היום ע"י שמביאים עפר מארץ ישראל ושמים אותו בארון ומניחים המת בתוכו ומביאין המת שבתוך העפר וקוברין אותו בארץ ישראל. כה"ח אות מ"א.

מ. ודוקא לקברנים אבל סתם אנשים שרוצים ללוותו אסור להם לעלות על הספינה.

נ. אבל יו"ט שני דפסח וכן של סוכות לאו כחול אלא כחזה"מ, ויש שכתבו שאין לחלק. מ"ב אות כ"ד.

ס. ובהרבה מקומות נהגו כמר"ן. כה"ח אות מ"ז.

ע. אבל כיפה של עפר מותר שגמר הקבורה היא. ב"י. מ"ב אות כ"ח.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עממין, אבל טילטול מותר פ.

עין משפט ג. או"ח סימן שא פעיף לט

מב. כל דבר שנפסק מן הבגד וראשו אחד מחובר ואינו חשוב מותר לט. לצאת בו דבטל לגבי הבגד ז, אבל אם החוט מדבר חשוב ולא בטל לגבי הבגד אסור לצאת בו ק.

עין משפט ד. או"ח סימן שא פעיף לה

מא. היוצא בשבת בטלית שאינה מצויצת כהלכתה חייב ר, משום לה. שאותם החוטים חשובים הם אצלו ודעתו עליהם עד שישלימם ויעשה אותה לציצית. אם הטלית מצויצת כהלכתה רק שאין בה תכלת מותר לצאת בה ש.

או"ח סימן יג פעיף א

א. ארבע ציציות מעכבין זה את זה ת שכל זמן שאין כל הד' מצויצות א. כהלכתם היוצא בה לר"ה בשבת חייב חטאת, שהציציות הם משוי ולא

פ. אפי' לצורך החיים יש להקל, ולא דוקא לצורך המת מחמה לצל. כה"ח אות ס'. מר"ז.

צ. משמע אפי' שדעתו להשלים עליו בטל הוא לגבי הבגד ומותר לצאת בו, כה"ח אות רל"א, אבל בח"א כלל ג' ו"ו אות י"ד ובנ"א אות ג' כתב שאם דעתו להשלים עליו לא בטל ואסור לצאת באותו בגד, וע"כ צריך האדם ליהרר כשנפסקה לו רצועה או חלק מהחגורה מחגורות בגדיו שקושר בו שני הצדדים, ומצד אחד נשאר הרצועה או בזוג קרסים שנפסק קרס אחד אפי' שאינו חשוב כלל אצלו חלק הרצועה שנשארה או הקרס שנשאר מ"מ אסור לצאת באותו בגד כיון שדעתו להשלים על אותה רצועה ואותו קרס שנשאר וא"כ חשוב הנשאר ולא בטל לבגד, אבל אם אין זה דבר חשוב וגם אין דעתו להשלים עליו, מותר לצאת בבגד זה גם למקום שאינו מעורב. כה"ח אות רל"א.

ק. דהוי משוי, ואסור לצאת בו מדרבנן דהוי הוצאה כלאחר יד, שם אות רל"ג.

ר. כיון דדרך לילך כך הוי דרך הוצאה בכך, וחייב כיון דהציציות הם חשובים ואינם בטלים לגבי הבגד, כה"ח אות רכ"ג.

ש. דקיי"ל תכלת אינו מעכב את הלבן. ואם אין בה ציציות כלל מותר לצאת בה מצד איסור שבת כי זה מלבוש הגם שלא טוב עושה ללכת בלא ציצית. כה"ח אות רכ"ה.

ת. מנחות נ"א.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225 email: minchat.aaa@gmail.com

בטלים לגבי הבגד א.

עין משפט ה.

או"ח סימן תקי סעיף ד

- ה. אין תולין המסננת ביו"ט כדי לסנן בה שמרים, אבל אם היתה כבר תלויה מערב יו"ט מותר ליתן בה שמרים לסננם. ומותר להערים ולתלות אותה ביו"ט לצורך לתת בה פירות כגון רימונים ב ואח"כ נותן בה שמרים.
- הגה: שאר דיני סינון ביו"ט כמו בשבת בסי' שי"ט.

עין משפט ו.

או"ח סימן תקלג סעיף א

- א. מותר לטחון קמח במועד ד לצורך המועד ואפי' כיון ה מלאכתו זו למועד, כמו כן מותר לקצוץ עצים לצורך הבישול ו.
- ב. לא יערים ז לטחון קמח ולקצוץ יותר ממה שהוא צריך בכוונה, אבל אם הותר הותר דאינו צריך לעשות בצימצום.
- ג. אם יש לו לחם מותר לטחון ולאפות פת חמה שהיא טובה יותר ה.

- א. דחשובים הם לו שדעתו להשלים עליהם, ב"י בשם תוס' ורמב"ם, לפ"ז אם נפסקו כל הד' ולא נשתייר בהם כדי עניבה, שודאי יעשה אחרים במקומם הם בטלים לגבי הבגד ומותר לצאת בהם בשבת לר"ה, ט"ז ס"ק א'. והלבוש והא"ר אוסרים גם בכה"ג לצאת בה בשבת, וגם להט"ז מ"מ משום ביטול מצות ציצית אסור. כה"ח אות א'.
- ב. דהוי כעובדין דחול, מגמ' שבת קל"ח ע"א, מ"א ס"ק ח', דנעשה כאהל על פתח חלל הכלי. מ"ב אות ט"ז.
- ג. ונותן בה רימונים. היינו בפועל, דאם לא כן מוכח הדבר שעושה משום שמרים. מ"א ס"ק י' מגמ' שבת, מ"ב אות י"ט.
- ד. מברייתא מו"ק דף י"ב, ואפי' שיכול לקנות או לשאול מחבירו קמח טחון מותר לו לטחון, כמ"ש בסי' תקל"ז סעיף ט"ו.
- ה. דלצורך אוכל נפש לא אסרו אפי' בכיון מלאכתו למועד. ב"י בשם הרא"ש.
- ו. או לחמם הבית וכיוצא, וגם בזה בכיון מלאכתו למועד מותר. כה"ח אות ד'.
- ז. ואם הערים, מותר לאכלו דלא מקרי הערמה כיון שאוכל ממנה עכשיו. מ"א ס"ק ב'.
- ח. ואפי' שהפת שיש לו יותר נקייה. כה"ח אות י"ג.

עין משפט ז.

אר"ח סימן שיד סעיף יא

יא. יג. אסור ליתן שעוה או שמן עבה ^ט בנקב החבית לסותמו משום ממרח, אבל בדברים שאין בהם ממרח מותר ^י, ואם היה היין יוצא דרך הנקב אסור לסותמו ^כ אפי' דרך הערמה כגון לתת שם שום ולומר שעושה כן להצניע השום שם ואינו מתכוון לסתום החור, ואם הוא ת"ח מותר לו להערים ^ל בכך.

עין משפט ט.

אר"ח סימן שיט סעיף ט

ט. מסננת אפי' תלויה מע"ש ^מ אסור ליתן בה שמרים משום בורר או משום מרקד ^נ, ואם נתן בה שמרים מע"ש מותר ליתן עליהם מים.

עין משפט י.

אר"ח סימן שיט סעיף טו

טז. מסננת שנתן בה חרדל מע"ש לסננו, מותר ליתן בה ביצה, אע"פ

ט. שבת קמ"ו במשנה. ומכאן יש למחות באותם המחממין ביו"ט תחתית נרות השעוה באש כדי לדבוקם במנורה דזה איסור גמור משום ממרח. גם אסור ליגע בשעוה החמה ביו"ט שמא יבא למרח, כ"כ הכנה"ג בהגה"ט. אבל המ"א בסי' תקי"ד ס"ק ו' כתב דכשמדבק הנרות שעוה אין בזה ממרח דרק במשפשו יש איסור ממרח, ומ"מ אסור לדבוקם ג"כ גזירה שמא יבא למרח. כה"ח אות ע"ט. ומש"כ דאסור ליתן שעוה בנקב החבית היינו אפי' שעוה שהכינה מבעוד יום דאי לאו הכי מוקצה דלאו כלי היא. ושמן עבה כיון ששייך בו מירוח קצת אסרו דאתי לאחלופי בשעוה. ב"י. כה"ח אות פ"ב. י. אם היין לא יוצא, אבל אם יוצא משם אסור בכל דבר משום דמחזי כמתקן מנא. רש"י שם.

כ. אבל בברוזה או בפקק שעשוי להסירו ולהניחו שם בכל עת לא נקרא בנין אלא כיסוי כלי שמותר כה"ח אות פ"ו. ואם החבית מחזיקה מ' סאה אסור לסתום אפי' בעץ שדרך לסתום בו החבית דהוה בונה, כ"כ במשב"ז אות יו"ד וכתב הכה"ח באות פ"ז דאם עשוי להסירו בשבת גם בזה מותר ואין חשש בונה אלא ככיסוי. ל. משום דהערמה בדבר דרבנן בת"ח לא יבא לעשות כן לכתחלה, וגם היום יש לנו ת"ח לענין זה, כה"ח אות פ"ח. ופשוט דבשמן עבה שגזרינן אטו שעוה גם בת"ח אסור, כה"ח אות פ"ט. מ. דאם אינה תלויה מע"ש אסור לתלותה בשבת משום מאהיל כמבואר סי' שט"ו-ט'. נ. רמב"ם פ"ח הלכה א', ב"י.

שהחלמון יורד למטה עם החרדל, והחלבון נשאר למעלה ^ט.

עין משפט כ.ל.מ.ג. אר"ח סימן שיט פעיף י יא

יב. לרמב"ם ^ע אסור במשמרת אפי' מים ויין צלולים, ואפי' בסודר לא התירו יין אלא בצלולין אבל לא בעכורים.

יא. יג. כשמסננים היין ^פ בסודר יזהר שלא יעשה גומה ^צ בסודר בשבת משום שצריך שינוי ^ק.

עין משפט ס.ע. אר"ח סימן שיט פעיף יב

יב. כ"מ שמותר לסנן יין בסודר, מותר לסננו בכפיפה מצרית (פי' קופה שעושין מן הגומא וממיני ערבה), ויזהר שלא יגביה הכפיפה משולי הכלי טפה, משום שינוי.

עין משפט פ. אר"ח סימן שמו פעיף יג

יג. יד. לא ישטח בגד לכסות בו החבית ^ר על פני כולו משום אהל אלא יניח מקצת מגולה ^ש, וכל זה כשהחבית חסרה טפה אבל באינה

^ס. שהחלמון והחלבון שניהם אוכלין ואין נותנים אותה לתוכו אלא לתקן מראה החרדל ע"כ לא נחשב לבורר. ואם רוצה לאכול החלמון אסור כי אסור לברור אוכל מתוך פסולת ע"י כלי גם ברוצה לאוכלו לאלתר, אבל דעת המ"א בס"ק ט"ז דשניהם מין אחד שהכל נקרא ביצה. כה"ח אות קט"ו.

^ע. ודעת האחרונים לחוש לדעת הרמב"ם משום עובדין דחול אבל לעת הצורך יש לסמוך על דעה ראשונה כי היא עיקר, כה"ח אות פ"ט.

^פ. היינו בעכור קצת.

^צ. אלא ישפוך עליו והוא ישקע מעצמו, טור.

^ק. שלא יעשה כעובדין דחול. ואם הכלי רחב יזהר שלא יגביה הסודר מתחתית הכלי טפה משום אהל.

^ר. היינו באינו מיוחד לכך אבל מיוחד הוא ככסוי ולא נראה כעושה אהל, וע"כ בהחזרת הקדירה על גבי כירה מותר ואין בזה איסור אהל דדרכו תמיד בכך, וכן בכל כסוי כלי, ט"ז ס"ק י"א. ועיין בכה"ח אות ע"ד.

^ש. וכשמניח קצת מגולה אף שפורס טפה מותר כיון שאינו עושה מחיצות. כה"ח אות ע"ז.

^ז. וכשרוצים להשתמש בחביות בסעודות גדולות כרגלים לשולחן יזהרו להפוך החבית

חסרה טפח מותר דאין כאן אהל.

עין משפט ז.

או"ח סימן שיט סעיף יג

עין לעיל עין משפט אות פ

עין משפט ק.

או"ח סימן שיט סעיף יד

יד. טו. מותר לערות בנחת מכלי לכלי אחר ובלבד שיזהר שכשמפסיק הקילוח ומתחילים לרדת ניצוצות קטנות מתוך הפסולת להפסיק, ויניחם עם השמרים דאם לא כן הוי בורר ת.

למטה על הארץ ולא שפיה למעלה והדף עליהם שיש בזה איסור אהל. שם אות ע"ט.
ת. ואם אינו מערה בנחת מתערבים השמרים ואין כאן בורר, ב"ח.
ואם רוצה לשתותו לאלתר מותר דהוי בורר אוכל מתוך פסולת.
ואסור לערות שומן מן האוכל דשני מיני מאכלים הם ומה שלא רוצה עתה הוי פסולת,
ואם מערה איתו מעט מרק יש להקל. ומ"מ אם רוצה לאכול השומן ולאלתר מותר. כה"ח
אות ק"ט.
קומקום שמכינים בו תמצית ויש בו מסננת שלא יעברו משם העלים של התה אסור
להשתמש בו בשבת דלכך נעשה וכ"ש דאסור לשים בו צמר גפן מע"ש לשם זה. כה"ח
אות קי"ג.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225
email: minchat.aaa@gmail.com